

ROZHOVOR S TOMÁŠEM KŘIVDOU

Oslovili jsme i některé závodníky, jež pojí to, že patří mezi naše vrcholové a (ač si to třeba už ani nepamatují) s prostorem závodu už mají nějaké zkušenosti.

Čau Tome, předně gratuluji k nejnovějšímu výkonu, kolik srovnatelných výsledků z klasiky na světové scéně už jsi zaznamenal? (pozn. - 10. místo na nedělní klasice finálové série světového poháru, se ztrátou pouhých 3:44 za fenomenálním Dani Hubmannem).

Dík. Na klasice jsem se do top10 dostal vůbec poprvé, za což jsem samozřejmě moc rád. Už loni se mi na SP povedlo 2x běžet celkem solidně (13. v ITA a 23. v SWE). Tehdy to ale ke spokojenosti mělo určitě ještě daleko. V obou závodech jsem dostal cca 14 min a bylo zjevné, že na to ještě tak úplně nemám, ač výsledky to byly hodně cenné. Teď v Davosu to byla vlastně moje letošní první mezinárodní klasika. Tu na ME v Estonsku jsem zabalil hodně brzy kvůli bolavé achilovce. S vidinou šance na úspěch na krátké trati jsem po chybě učinil nepříjemné rozhodnutí dále nepokračovat a pošetrít se, což se o 2 dny později ukázalo jako správný krok, kdy jsem si dofinišoval pro 9. místo.

Jak to táhlo fyzicky, když o dva týdny dřív jsi vyhrál naši poměrně drsnou klasiku, pak jsi samozřejmě nevynechal štafeto-sprintový trojzávodní víkend (s vítězstvím na sprintu) a teď to byl třetí závod v rámci třídenní finálové série SP?

Musím říct, že jsem měl k tomu závodu dost velký respekt. Do Švýcarska jsme přijeli ve čtvrtek, štafety byly v sobotu ve 2000 m.n.m. Asi trochu nepřekvapivě mě to trochu sundalo a v druhý půlce závodu mě hlava dost třeštěla. Další den hned middle a tělo se zdálo být trochu v šoku a nechtělo se mu úplně 100% spolupracovat. To mi moc na náladě před klasikou nepomohlo. Na pondělí jsem se ale konečně dobře vyspal a možná se alespoň částečně aklimatizoval a při samotném závodě jsem se pak už cítil dost dobře. Možná i právě zkušenost z letošního MČR dost pomohla, že jsem si na kopcovitý terén celkem věřil. Když jsem přece zvládl klasiku v kopcovitém Modlivém dolu, tak zvládnou i kopcovité Alpy. :)

Závěrečná série SP se už tak trochu nabízí jako konečná hlavní sezóny, tím spíš po takové náloži za uplynulý týden, jak moc se musíš „přemlouvat“, abys ještě o týden později podal maximální výkon?

Jo, tělo už tak trochu protestuje. Ale to překlenutí od SP k MČR štafet a klubů jsme měli trochu usnadněné ještě kempem s reprezentací směrem k MS23 ve Švýcarsku. Vrátili jsme se až v noci ze čtvrtka na pátek, takže žádné extra přemlouvání se do

tréninku doma na sílu naštěstí nehrozí. V pátek si trochu odpočinu a věřím, že o víkendu budu schopen podat solidní výkony na rozloučenou s letošní sezónou.

Zrovna v sousedním lese před dvěma týdny jste ukázali, že i s choceňskou chlapskou štafetou se musí počítat, to by asi mohla být docela motivace na sobotu?

To máš určitě pravdu. Myslím, že je to skvělá motivace nejen pro nadcházející víkend, ale i do dalších sezón. Ať už to v sobotu dopadne jakkoliv, bude se muset s Chocní do budoucna počítat. Což je myslím super, že se do boje o přední příčky dostává více štafet. Myslím že takové rozšiřování konkurence je potřeba a může to zvednout úroveň českého OB.

Jak si jinak užíváš štafetové závody na české scéně, když zrovna třeba nejste v tak silné sestavě? Na druhou stranu bych tipoval, že i po pár úsecích to může být docela výzva, nakopnout to a zkusit to stáhnout co nejvýš?

Je to vždycky zábava. Často stavíme vyrovnané týmy, kdy nezávodíme jen proti ostatním, ale i mezi sebou. Během sezóny většinou taky vystřídám různé úseky, takže je to fajn, že to není nikdy úplně stejný. Je to sranda se učit fungovat v balíku na prvním úseku a umět odhadnout, kdy je pravý čas nastoupit a pokusit se balík roztrhat nebo naopak jen pokusit se podat skvělý individuální výkon na třetím úseku a pokusit se dotáhnout štafetu co nejvýše. V porovnání s jinými závody je to možná spíše trochu zábava, ale i z takových závodů si myslím člověk posbírá cenné zkušenosti, které třeba později využije v důležitějších závodech.

Nicméně jak třeba letos nebo i dál do budoucna vidíš vaše šance v družstvech? Elitu u vás běhá ještě jedna nejmenovaná sourozenecká dvojice, třeba přidá na tréninku ještě někdo, k tomu nějaká polská posila...

Kdo ví? :) Možná prozradím, že letos to třeba ještě na příčky nejvyšší nebude, ale co není letos, může být napřesrok. Šance tu určitě jsou. Kádr máme plný jak odchovanců, tak zahraničních posil. Teď už jen správné rozestavění, trocha souhry a Choceň bude moci být viděna vysoko i na družstvech.

A proč taky jsme se obrátili mj. na tebe – vylovíš v souvislosti s terénem našeho mistrovství něco z paměti? ;-) Máš z tehdejška ještě nějaké živé zážitky? Jak na terén, tak třeba na vývoj závodu?

Musím říct, že na tuhle otázku byla potřeba trochu pomoc internetu. Samozřejmě se ale jednalo o vícedenní CVC v roce 2011 (<https://www.kobchocen.cz/cs/novinky/25-zavody/vicedenni-zavody/301-cvc-ok99-2011>). Tehdy jsem tedy závodil v kategorii H12. Ze závodů toho v živé paměti moc nemám. Ani co se týče terénu, tak vývoje závodu. Ale kdo ví, třeba si během víkendového mistrovství nějakou živou vzpomínku vybavím. Souboj o první místo musel být s dnešními reprezentanty jistě hodně napínavý.

Určitě jsi v rozhovorech nejednou uvedl, od kdy běháš, ale už si to nepamatuju - nebylo to třeba tvoje první vítězství na vícedenních?

Začínal jsem tak nějak od doby, co jsem se uměl postavit na nohy bych si tipnul. Registračku mám myslím od roku 2003 a první vícedenní by mohly být asi pětidenní Silesia 2004. A podle Bestika jsem startoval na CVČ poprvé 2009. To jestli byl rok 2011 prvním vítězstvím asi nepotvrdím ani nevyvrátím. Bez Orisu se ty historické výsledky hledají trochu hůře. :) Takže ve výsledku mojí jedinou solidní vzpomínkou na CVČ 2011 a lesy kolem Výšinky jsou tyhle 3 fotografie.

To už tak někdy bývá, že tam kde už selhávají naše paměťové buňky, zachraňují to už jen fotografie. Tak dík a ať máš pro víkend ještě dostatek sil.

kade